UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno Christi 1675. usque ad annum 1681

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1780

VD18 90119207

§. 53. Mariæ Stuartæ connubium Jacobo Stuarto Eboracensi Duci & Catholicis infaustum.

urn:nbn:de:hbz:466:1-67305

Visual Library

Sæc. XVII A. C. 1677.

legitimam, honeſtamque ſubrogantes probationem (*). Poſtquam vero hæc conſuetudo in Galliis invaluerat, ac ſolam eorum, qui ejusmodi congreſſui intererant, teſtificationem plurima divortia ex Judicum ſententia ſucceſſerant, atque inter alia etiam Marchionis de Langers connubium die octava Februarii anno hujus ſæculi quinquageſimo nono nullum irritumque fuit declaratum, poſtquam vero inſuperhabito Parlamenti interdicto hic idem Marchio ad ſecundas tranſierat nuptias, & ex altera Conjuge ſeptem ſuſceperat filios, Marchionis affines, ſe hæreditate privari indignantes, alterum hoc matrimonium diſſolvi urgebant: His Parlamentum ſuffragabatur, captaque exin occaſione die decima octava Februarii edito decreto hunc congreſſum abrogabat, tanquam omnibus honeſtatis, religionisque legibus adverſum, atque ad comprobandum matrimonii valorem minus idoneum.

§. LIII.

Mariæ Stuartæ connubium Jacobo Stuarto Eboracenſi Duci & Catholicis infauſtum.

Inte-

(*) Vid. cuncta capit. tit. de frigidis & maleficiatis.

Interim Proteſtantes in Anglia ſupremum dominium in Carolum II. Regem, & ſummam tyrannidem in Catholicos exercere continuabant; præprimis enim Regem, ut eidem in meditatæ oppreſſionis eventum paratam validi ſubſidii ſpem præciderent, vehementius urgebant, ut cum Batavis inito fœdere Franciæ Regem bello peteret: His poſtulatis Rex irritatus reſpondit, nunquam hactenus auditum eſſe, quod belli pacisque jus Regiæ Majeſtati annexum ſubditi ſibi uſurpare præſumerent, ac ideo ſe palam declarare, quod potius extrema quæque perpeti vellet, quam ſemetipſum ſuo jure ſpoliare: quocirca Parlamenti Seſſiones usque ad primam Decembris diem differri præcepit: Premebant interim ſuam indignationem Calviniani Senatores, quibus jam firmum fixumque erat, ſi Carolum ſolio deturbare non poſſent, ſaltem ejus Fratrem Eboracenſem Ducem ſubrogato Principe Calviniano, a ſucceſſionis ſpe, ac diademate Anglico excludere. Ad hujus inſuper propoſiti executionem ipſemet Rex peroppertunam eis ſuppeditabat occaſionem; quamvis enim proprii ſui judicii teſtimonio præter Catholicam religionem, nullam aliam eſſe veram probe cognoſceret, nec etiam ignoraret, quod Calviniſtæ

Sæc. XVII. A. C. 1677.

Rapin Thoiras Hiſt. d'Angl. t. 10.

Sæc. XVII. A. C. 1677. viniſtæ inverſo ſucceſſionis ordine ſceptrum Fratri ſuo utpote Catholico eripere, illudque in ſectæ ſuæ Principem transferre molirentur, nihilominus tamen, quo impellente incertum, nil ardentius deſiderabat, quam ut Maria Fratris ſui Filia natu major Guilielmo Henrico Naſſovio Arauſionenſi Principi Calviniano nuberet. Obſtabat primo ejus Pater Eboracenſis Dux, cujus plurimum intererat, adeo ambitioſum, ſummisque votis a Calviniana factione expetitum Regni Anglici Corrivalem longius ſubmovere, & populi Catholici, fideique libertati proſpicere: poſtea tamen, invitus licet, Regis voluntati ceſſit, *ut ſuo exemplo*, inquiebat ipſe, *ejus ſubditi obedientiam Regi ſuo debitam, tandem præſtare addiſcerent.* Die igitur decima quarta Novembris infauſtæ hæ nuptiæ perficiebantur, quibus peractis Sponſi, ut injurias ſibi a Regiæ partis hoſtibus paratas declinarent, tanta feſtinatione Londino excedere cogebantur, ut Cantuariam delatis in caupona etiam neceſſaria defuiſſent, niſi Tillotſonus Doctor illorum ſortem miſertus, pecunias & ſuppellectilem argenteam ſubminiſtraſſet. Quibus autem artibus poſtea Calviniſtæ Eboracenſem Ducem a ſolio ſuo deturbarint, & Arauſionenſem Principem ſubſtitue-

stituerint, necnon Catholicos oppressserint, confictæ conjurationis commentum demonstrabit, cujus catastrophen ad annum hujus sæculi octogesimum octavum recensebimus. Sæc. XVII. A. C. 1677.

§. LIV.

Initia conjurationis contra Angliæ Regem confictæ, & nequissime Catholicis imputatæ.

Nil igitur opportunius aptiusque ad arcendum Catholicum Regni hæredem necnon ad opprimendos Angliæ Catholicos excogitari poterat, quam meditatæ in Regem conjurationis fabula, quam Titus Oates omnium, qui sunt, quive unquam fuere, mortalium nequissimus atque ab omni honestatis simulatione longe remotissimus homo hoc anno in Catholicos luserat. Hic Calvinianæ sectæ addictus variis artibus, ac simulata pietate tandem impetrabat, ut a Londinensibus Ecclesiæ Anglicanæ Prædicantibus in ministerii societatem admissus, subinde exigui proventus Parochiis ad tempus præesse permitteretur, ubique tamen ob linguæ intemperantiam, libidinum, omniumque scelerum maculas & præcipue ob crimen, quod nequidem inter Christianos nominaretur, adeo tristem nomi-

Hode Hist. de Louis XIX. t. 4. lib. 39. Relat. Tit. Oates Conspirat. d'Angl.

nis